

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem, ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j.: KUKHK-10037/DS/2017/GL

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hořice (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 10. 10. 2016, zn. MUHC-DO/12460/2016/Ri, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a dále § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, podle něhož je řidič povinen „podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem (dále jen „jiná návyková látka“ a dále v souvislosti s porušením § 6 odst. 7 písm. a) citovaného zákona, podle něhož musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz.

2. Žalobce se měl dopustit těchto přestupků tím, že „dne 21. 8. 2016 v 17:20 hodin v obci Domoslavice až k domu č.p. 48 ve směru jízdy na obec Chomutice řídil motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, rz x, a po výzvě hlídky policie ČR se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve po té, co orientační test soupravou Drugwipe byl pozitivní na Cannabis. Přitom u sebe neměl řidičský průkaz.
3. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č.j.: KUKHK-10037/DS/2017/GL, včas žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

a) Pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce

4. Žalobce pochybuje o své vině ve věci spáchaného přestupku, a to v celém rozsahu napadeného rozhodnutí. S ohledem na způsob, jakým došlo k zajištění přestupku a za nastalých okolností spatřuje ve výsledku řízení jednoznačné pochybení policie i úřadů, které v tomto řízení rozhodovaly. Žalobce prý nebyl hlídkou policie jakkoli zastaven a nemohl být při zajištění věci ztotožněn jako řidič. Když žalobce zastavil vozidlo před domem, kde je hlášen k trvalému pobytu, vozidlo řádně zajistil a odešel do domu. Až poté na místo dorazila hlídka policie, kdy na výzvu policistů následně vyšel z domu a byl podroben silniční kontrole. Zde již však zjevně dochází podle žalobce ke ztrátě bezprostřednosti s řízením motorového vozidla, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 129/2011 – 113 ze dne 13. 3. 2012 *„k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k vyšetření, je nezbytně nutné, aby byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Bezesporně takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déletrvající činností či dějem.“*
5. Lze se důvodně domnívat, že u žalobce došlo ke skutečnosti, že již nebyl účastníkem silničního provozu, kdy nebyl zastaven a vyzván při jízdě vozidlem, ale ani bezprostředně po ní. Pokud totiž žalobce vystoupil z vozidla, odešel do domu, kde po nějakou dobu setrval a až následně proběhla „silniční kontrola“, lze se domnívat, že žalobce již nebyl účastníkem silničního provozu, a to zjevně ani dle zákona o silničním provozu.
6. Žalobce se rovněž domníval, že již není účastníkem silničního provozu, kdy jednání policistů chápal jako zbytečné a omezující, když nebyl ze strany zasahujících policistů jakýmkoli způsobem poučen, že na něj může být stále pohlíženo jako na účastníka silničního provozu.

7. Žalobce se rovněž domnívá, že pro zvolený postup policie nebyl žádný podstatný důvod, když v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 1/2011 – 60 ze dne 28. 3. 2011 je konstatováno, že „řidičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.“ Tento požadavek však nebyl v napadeném případě naplněn. V celém případě tak neexistuje ona na první pohled zjevná souvislost mezi výzvou k podrobení se orientačnímu testu na přítomnost jiných návykových látek a účastí žalobce v silničním provozu. Pokud taková souvislost existovala, není v rozhodnutí žádného správního orgánu, který ve věci rozhodoval, zmíněna.
8. Lze se tedy domnívat, že taková na „první pohled zjevná“ souvislost neexistuje a správní orgány se její existencí prakticky vůbec nezabývaly a přistoupily k celé věci pouze formálně tak, aby naplnily svou povinnost, a to potrestat pachatele přestupku, aniž by s zabývaly tím, zda ke spáchání přestupku vůbec došlo.
9. V tomto případě ovšem ke spáchání přestupku prakticky vůbec nedošlo, když nebyly naplněny žádné z požadavků, aby žalobce byl povinen se na výzvu policistů testu na přítomnost návykových látek podrobit.

b) Neprokázání materiálních znaků přestupku

10. Odvolací správní orgán se naprosto nezabýval skutečností, zda měl žalobce naplnit materiální znaky daného přestupku, který byl žalobci kladen za vinu, když tento nebyl spáchán ani po formální stránce, kdy ovšem i materiální znaky v tomto hrají roli. Odvolací správní orgán konstatuje, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu ve smyslu toho, že veřejným zájmem je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří mohou svým jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. V jednání žalobce však nic takového nelze spatřovat, kdy přítomnost jakékoli návykové látky nebyla prokázána a žalobce nebyl v pozici, kdy by postup policie byl nucen strpět, a tedy ke spáchání přestupku nedošlo.
11. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby bylo žalované rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 6. 2017, přičemž konstatoval, že zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu považuje za prokázané. Žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu (poznámka soudu - šlo o jinou návykovou látku, jak je zřejmé z výše uvedeného, ovšem se stejnými důsledky) a neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Vše bylo řádně zadokumentováno (viz oznámení přestupku Policií ČR na č.l. 2, fotodokumentace na č.l. 9 až 10, CD-R na č.l. 11, videozáznam na č.l. 12, protokol o ústním jednání ze dne 10.10.2016 na č.l. 23 správního spisu). Totožnost řidiče byla po zastavení vozidla ověřena.
13. Žalovaný posoudil, zda správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Zákon o silničním provozu v § 5 upravuje povinnosti řidiče a v odst. 1 písm. g) tohoto

ustanovení je uvedeno, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem (dále jen „jiná návyková látka“). Dále pak v § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu je stanoveno, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem, který byl jednáním žalobce porušen, je zřejmý.

14. Z Oznámení přestupku vyplývá, že na místě samém žalobce netvrdil, že se přestupku nedopustil, nic nenamítal a využil možnosti vyjádřit se k předmětnému přestupku. Žalobce byl náležitě poučen o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření, přesto uvedl, že je odmítá z důvodu práce. Toto své vyjádření (včetně záznamu o pozitivní zkoušce na OPL, poučení dle § 61 zák. č. 273/2008 Sb. a poučení dle § 16 odst. 1 až 9 zák. č. 379/2005 Sb.) stvrdil svým podpisem. Žalovaný setrval na tom, že v přezkoumávané věci byl naplněn materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem zde jednak je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy, individuálně pak zájem těch, kdož splnili dané podmínky a respektovali výše uvedená ustanovení.
15. Žalovaný uzavřel své vyjádření s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli žalobce i žalovaný ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
17. Žaloba není oprávněná, a to z následujících důvodů-
18. Pokud žalobce namítal, že mezi jeho jízdou motorovým vozidlem a následnou policejní kontrolou došlo ke ztrátě bezprostřednosti s jeho řízením, není tomu tak. Na č.l. 12 správního spisu je totiž založena videonahrávka pořízená z policejního vozidla, která svědčí o opaku. Plyne z ní, že policejní hlídka se rozjela za vozidlem, které řídil žalobce a dojela ho u domu, u něhož žalobce zastavil před vjezdem na jeho pozemek. Od vstupu na něj jej oddělovala kovová brána a branka, které byly zavřené. Žalobce po výstupu z vozidla hleděl na zastavující policejní vozidlo, které před ní bylo v již naprostém kontaktu. Když policejní vozidlo zastavilo úplně, prochází žalobce kolem jeho pravého

předního blatníku směrem k domu. Za cca 10 vteřin odchází za ním stejnou cestou zasahující policista. Co se odehrávalo dále, vpravo od policejního vozidla, již vidět není, neboť kamera ten prostor nezabírá. Z uvedeného je však nepochybné, že policisté sice „nevytáhli“ žalobce přímo z vozidla, nicméně s ním byli stále v očním kontaktu, že jej zaregistrovali jako řidiče a že s ním policisté prováděli kontrolní úkony bezprostředně po jízdě. Rozumně uvažující osobě by navíc muselo být vzhledem k okolnostem celé této situace jasné, že je předmětem policejního zájmu. Je proto s podivem (respektive vzhledem k výsledkům kontroly není), že se vzdor tomu žalobce snažil z místa vytratit. I kdyby se však stihl dostat za tak krátkou dobu třeba i do domu, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že k žádné ztrátě bezprostřednosti s jeho předchozím řízením motorového vozidla na pozemní komunikaci nedošlo. Pokud se pak žalobce v tomto směru odvolával na judikaturu Nejvyššího správního soudu, činil tak nepřipadným způsobem, když to, co z ní uvedl, jen potvrzuje výše uvedené závěry krajského soudu.

19. Ze Záznamu o pozitivní zkoušce na OPL ze dne 21. 8. 2016, v 17,22 hodin, v Domoslavicích, je pak zřejmé, že tato zkouška byla provedena v souvislosti s tím, že žalobce řídil předmětné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, rz x, a bezprostředně poté (viz výše). Bylo k ní přistoupeno proto, jak je zřejmé z úředního záznamu na č.l. 4 správního spisu, že se žalobce (řidič) „choval podivně, měl rozšířené zorničky a snažil se z místa kontroly odejít.“ Jeho tvrzení, že se domníval, že již není účastníkem silničního provozu, je proto zcela nepřipadné. Stejně jako tvrzení, že o této skutečnosti nebyl poučen. Ta totiž zcela jasně plynula z obsahu sepsaného Záznamu. Ostatně k čemu v tomto směru vůbec poučovat držitele řidičského průkazu?
20. Ze strany policie se žalobci dostalo poučení, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Žalobce poučení rozuměl a neodmítl se této zkoušce na zjištění omamných psychotropních látek ve slinách podrobit. Poté, co byla zkouška pozitivní, se ale žalobce přes řádné poučení odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Všechny tyto skutečnosti plynou z výše zmíněného Záznamu, přičemž žalobce podpisem na něm stvrdil jejich pravdivost. Doslova v něm uvedl, že: „Jsem poučen o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření, přesto ho odmítám z důvodu práce.“ Tento důvod jakési omluvy je samozřejmě bezpředmětný, neboť úřední záležitosti mají přednost před soukromými zájmy, nehledě na to, že o její vážnosti lze v tak pozdní odpolední hodinu důvodně pochybovat. Ony pracovní důvody ostatně žalobce nijak nespecifikoval.
21. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zák. č. 379/2005 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Jde o ustanovení mající zásadní význam pro zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků silničního provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džungli“.
22. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.
23. Žalobci se dostalo ze strany zasahujících policistů rozsáhlého poučení v souvislosti s tehdy platným zákonem č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami

působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, v platném znění, a to konkrétně v rozsahu jeho celého ustanovení § 16. Tedy i o tom, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti, při nichž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob, nebo poškodit majetek pod vlivem jiné návykové látky. Vyzvat takovou osobu ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření je oprávněn příslušník Policie České republiky. Odborné lékařské vyšetření provádí poskytovatel zdravotních služeb k tomu odborně a provozně způsobilý. Odmítne-li osoba podle § 16 citovaného zákona, odstavců 1 až 3, vyšetření podle odstavců 2 a 3, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. To je právě případ žalobce.

24. Neodpovídá rovněž skutečnosti, že by se žalovaný nezbylval materiální stránkou daných přestupků. Učinil tak na straně sedmé až deváté žalovaného rozhodnutí, a krajský soud se s jeho závěry v tomto směru ztotožňuje. Proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal v podstatě totéž. Ostatně není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
25. K žalobnímu bodu o neprokázání „materiálních znaků“ daného přestupku třeba též poznamenat, že žalobce v něm jejich porušení uvádí kostrbatým a nekonkrétním způsobem. Jinými slovy, nastínil je víceméně v obecné rovině a navíc v těžko uchopitelné formě. V tom případě ale musí zákonitě počítat s tím, že obsahu jeho žaloby odpovídá i způsob jejího vyřízení soudem. Krajský soud nemá sebemenších pochyb o tom, že žalobce přestupek, proti němuž brojí, spáchal.
26. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Podle § 15 odst. 1 citovaného zákona pak se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí přitom zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, a to pro daný případ nestanoví.
27. K naplnění materiální stránky přestupku tedy postačí i jen ohrožení chráněného zájmu a závěr žalovaného v tomto duchu je zcela správný. Nelze přitom nezmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však podle krajského soudu, a to ve shodě se žalovaným, není žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku, a to vzhledem k povaze spáchaného přestupku, jeho nebezpečnosti pro společnost.
28. Žalovaný se věnoval rozboru materiální stránky daného přestupku dostatečným způsobem a jeho úvahám a závěrům nemá krajský soud coby vytknul, když tyto

považuje za správné. Pokud žalobce skutečně nechápe nebezpečnost svého chování pro společnost, zájem společnosti na bezpečném provozu vůbec, je jen otázkou, zda je v pořádku, že disponuje řidičským oprávněním.

29. Krajský soud je jednoznačně přesvědčen o tom, že se žalobce daného přestupku skutečně dopustil, tedy naplnil i jeho materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného krajský soud neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
30. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. ledna 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce